

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 1/22
Luxembourg, 13. januar 2022

Sodba v zadevi C-282/19
MIUR e Ufficio Scolastico Regionale per la Campania

Učitelji katoliškega verouka: nujnost potrdila o primernosti, ki ga izda cerkveni organ, ne upravičuje obnovitve pogodb o zaposlitvi za določen čas

Diskriminacije na podlagi vere in določenega trajanja delovnega razmerja ni

Ministero dell'Istruzione dell'Università e della Ricerca – MIUR (ministrstvo za izobraževanje, visokošolsko izobraževanje in raziskave – MIUR, Italija) zaposluje YT in sedemnajst drugih oseb (v nadaljevanju skupaj: tožeče stranke), ki že vrsto let poučujejo katoliški verouk v javnih ustanovah, na podlagi verižnih pogodb o zaposlitvi za določen čas (v nadaljevanju: PDC). Ker so tožeče stranke menile, da niso mogle biti upravičene do zaposlitve za nedoločen čas na podlagi italijanskega prava za učiteljsko osebje zaradi letnega trajanja svojih nalog, na podlagi katerega niso mogle biti vpisane na stalne sezname primernih kandidatov, so pri predložitvenem sodišču vložile tožbo za preoblikovanje svojih sedanjih pogodb v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas (v nadaljevanju: PNC).

Predložitveno sodišče, ki poudarja, da italijanska zakonodaja, s katero je bil prenesen okvirni sporazum o delu za določen čas¹, v izobraževalnem sektorju izključuje preoblikovanje verižnih PDC v PNC, meni, da tej tožbi ni mogoče ugoditi. Meni, da ob upoštevanju te izključitve in dejstva, da zadevni učitelji katoliškega verouka niso mogli biti upravičeni do zaposlitve za nedoločen čas, ki jo določa italijansko pravo, to pravo ne določa nobenega ukrepa za preprečevanje zlorabe verižnih PDC za navedene učitelje v smislu določbe 5 okvirnega sporazuma.

Zato je sklenilo, da Sodišču predloži vprašanje glede združljivosti italijanske ureditve s to zadnjenavedeno določbo in s prepovedjo diskriminacije zaradi vere, ki jo pravo Unije prepoveduje². Poleg tega je Sodišče zaprosilo, naj pojasni, ali je potrdilo o primernosti, ki ga je izdal sodni organ, s katerim morajo razpolagati učitelji katoliškega verouka, da lahko poučujejo, „objektivni razlog“ v smislu okvirnega sporazuma, ki omogoča obnovitev teh PDC. Nazadnje se je spraševalo o posledicah, ki jih ima za spor o glavni stvari ugotovitev Sodišča o morebitni nezdržljivosti zadevne ureditve.

Sodišče je v sodbi odločilo med drugim o učinkovitosti ukrepov, s katerimi je treba v nacionalnih pravnih redih sankcionirati zlorabo verižnih PDC.

Presoja Sodišča

Sodišče se je najprej, ko je med drugim ugotovilo, da namen zadevnih nacionalnih določb ni organizirati razmerij med državo članico in cerkvami, ampak se nanašajo na delovne pogoje učiteljev katoliškega verouka v javnih ustanovah, zaradi česar se zadeva torej ne nanaša na status cerkva iz člena 17(1) PDEU, izreklo za pristojno za odločanje o predlogu za sprejetje predhodne odločbe.

¹ Okvirni sporazum o delu za določen čas, sklenjen 18. marca 1999 (v nadaljevanju: okvirni sporazum), ki je Priloga k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368).

² Ta prepoved je določena v členu 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in v Direktivi Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79).

Sodišče je po tem, ko je ugotovilo neobstoj diskriminacije zaradi vere, ker zaposlitev za nedoločen čas tožečih strank zaradi trajanja njihovih nalog ne glede na njihovo veroizpoved ni bila mogoča, glede vsebine najprej navedlo, da položaj, v katerem tožeče stranke ne morejo biti upravičene do preoblikovanja njihove pogodbe v PNC, medtem ko so učitelji drugih predmetov, ki so v primerljivem položaju, do tega upravičeni, pomeni različno obravnavanje dveh kategorij delavcev, zaposlenih za določen čas. Tak položaj posledično ne spada na področje uporabe določbe 4 okvirnega sporazuma³, saj ta določba prepoveduje različno obravnavanje delavcev, zaposlenih za določen čas, in delavcev, zaposlenih za nedoločen čas. Predložitveno sodišče torej ne more opustiti uporabe zadevnih nacionalnih pravil na podlagi navedene določbe.

Dalje, v zvezi z določbo 5 okvirnega sporazuma, naslovljeno „Ukrepi za preprečevanje zlorab“, je Sodišče odločilo, da ta določba nasprotuje nacionalni ureditvi, ki učitelje katoliškega verouka izključuje iz uporabe pravil za sankcioniranje zlorabe veriženja PDC, če v nacionalnem pravnem redu ni nobenega drugega učinkovitega ukrepa za sankcioniranje navedene zlorabe, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Res je namreč, da ni izključeno, da javni sektor izobraževanja o katoliški veri zahteva stalno usklajenost med številom zaposlenih in številom morebitnih uporabnikov, kar delodajalcu povzroči začasne potrebe na področju zaposlovanja, pri čemer je s posebno potrebo po prožnosti v tem sektorju glede na določbo 5, točka 1(a), okvirnega sporazuma mogoče upravičiti veriženje PDC. Vendar spoštovanje te določbe zahteva, da se konkretno preveri, ali je namen obnovitve takih pogodb premostitev začnih potreb, in da se ta možnost dejansko ne uporablja za zadovoljevanje stalnih potreb delodajalca po zaposlenih. V obravnavani zadevi pa različne PDC, s katerimi so tožeče stranke zavezane delodajalcu, več let določajo podobne naloge, tako da je mogoče to delovno razmerje razumeti tako, da se je z njim uresničevala trajna potreba, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Poleg tega je Sodišče, ki je med drugim ugotovilo, da se potrdilo o primernosti, ki ga morajo imeti učitelji katoliškega verouka, da lahko poučujejo, izda samo enkrat, in ne pred vsakim šolskim letom, za katero se sklene PDC, ne glede na trajanje nalog, ki so tem učiteljem zaupane, in da izdaja tega potrdila ni povezana z ukrepi, ki sledijo ciljem socialne politike, odločilo, da to potrdilo ni „objektivni razlog“, ki upravičuje obnovo PDC v smislu določbe 5, točka 1(a), okvirnega sporazuma.

Nazadnje, Sodišče je opozorilo, da čeprav ta določba nima neposrednega učinka, se od nacionalnega sodišča ne zahteva, da opusti uporabo nacionalne določbe, ki naj bi bila v nasprotju s prvonavedeno določbo, vendar mora predložitveno sodišče ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava nacionalno pravo, preveriti, ali je mogoča razlaga zadevnih nacionalnih določb, ki bi bila v skladu z okvirnim sporazumom.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

³ Določba 4 okvirnega sporazuma, naslovljena „Načelo nediskriminacije“, v točki 1 določa, da se delavci, zaposleni za določen čas, glede pogojev zaposlitve ne smejo obravnavati manj ugodno kakor primerljivi delavci, zaposleni za nedoločen čas, razen kjer je različno obravnavanje upravičljivo iz objektivnih razlogov.